

"... 3η ή 4η τάξη - θα σας γελάσω - στο πάνω σαλόνι του Β' Δημοτικού σχολείου, "παίζουμε" όλα τα παιδιά "κλεισμένοι" μέσα λόγω ψύχους πολικού απ'έξω... (λέμε τώρα, 20 υπό το μηδέν και 30 μπορεί, που τόσο κατέβαινε το θερμόμετρο εκείνα τα χρόνια...).

Σε μια στιγμή, ο "κύριος" Στεργιόπουλος - ξεχνώ ευτυχώς το μικρό του όνομα - με αρπάζει απ'τη μέση - πουπουλο εγώ... - και με πετάει απέναντι στο άλλο ντουβάρει... σκάζοντας εγώ σαν καρπούζι κάτω στο πατώμα... (Μαύρη μου μοίρα βλέπεις...).

Μέρες κατόπιν... βρήκα πάλι τις αισθήσεις μου στο νοσοκομείο της Ελένης Δημητρίου αφού προηγουμένως ήμουν τελείως αναισθητός, δεν ξέρω πόσες μέρες ακριβώς...

Οι Γερμανοί, που είχαν επιπάρξει το νοσοκομείο, εκαναν το πλάν να με σώσουν!... διότι έκανα εσωτερικές αιμορραγίες, μώλωπες παντού, και τρία κατάρματα, στήθους, χεριών, και κρανίου... "Το μάθημα" τελειώσε!... "Ζοριστική" βέβαια λίγο ο "κύριος" Στεργιόπουλος, ταγμένος να επειδείξει την πνευματική του ρώμη και όχι την μυϊκή, αλλά στο τέλος... τα κατάφερε!... Παρά τρίχα έζησα πάλι...

Την ίδια μέρα είχε πάει ο πατέρας μου εξάλλο στο σχολείο, και προτού με πάνε στο νοσοκομείο, έμαθα αργότερα ότι... τον έκανε "μαύρο" στο ξύλο... Τον χτυπούσε επί δέκα ολόκληρα λεπτά, και τον πατούσε κάτω στο πάτωμα με τα πόδια του, μέχρι τελείως αναισθησίας... "Εκείνος" λοιπόν, ο "κύριος" Στεργιόπουλος δηλαδή, ένα βόδι και μισό... δυό μέτρα μπόι... παχύς, τραχύς και μαύρος... οργίλος και ανεγκέφαλος... "κυκλοφορούσε" ανάμεσα σε αγγέλους, με το γράμμα του νόμου και της αποστολής του... στο ακέραιο εφαρμοσμένα... Λύκος λυσοσασμένος... ανάμεσα σε προβατάκια αθώα και ανήμπορα ν'αμυνθούν, έκανε το... χρέος του... διαπαιδαγωγώντας, τους... μύες του σώματός του. απάνω στ'αδυνατά κορμάκια των παιδιών... (Η πείνα εμψαίνεται...) και φυσικά

ο πόλεμος...

Ο τότε Διευθυντής του σχολείου μας, ο κύριος Αναστάσιος Κούλης - καλή του ώρα - τον απέπεμψε αυτοοστιγμή απ'το σχολείο και το νομό μας, ευθεία αμέσως μόλις συνήλθε απ'το ξύλο που του έδωσε ο πατέρας μου...

Στο νοσοκομείο... είχα χάσει τελείως τη φωνή μου... Λέξη δεν έβγαίνα απ'το στόμα μου για πολλούς

ΣΤΗΛΗ ΑΝΑΛΑΤΟΣ

Ο "κύριος" Στεργιόπουλος...

Του Κωστάκη Λούστα

απομένει βέβαια... - τί μπορεί να είχα κάνει τόσο πολύ ώστε... να υποστώ αυτήν την βαρβαρώδη τιμωρία... που δεν θα την ήθελαν, Θεοί και Δαιμόνες...

Δαιμόνες παντού!... τρώνε και κατασπαράσσουν αθώες καρδιούλες, ψυχές παιδικές... με το τραγούδι της πρώτης ζωής στο στόμα... μιας έμφυτης χαράς ανείπωτης, για τρέξιμο... φωνές... κινήσεις ή ό,τι άλλο... χαρά - ύμνος προς την άλλη την μέγιστη της ίδιας της ζωής... και της Φύσης της ηλικίας μου... ό,τι κι αν έκανα... δεν μπορεί παρά, στα πλαίσια αυτά θα ήταν... τί άλλο... πόσο "διαφορετικό" ή πόσο κακό μπορεί να είχα κάνει κατά τον "κύριο" Στεργιόπουλο... ώστε να θέλει να μ'εξαφανίσει από προσώπου γής... επί παντός δικαίου και αδικού... κάθε Αρχής και Λόγου...

επί εσχάτη των ποινών... του αναλόγου παραπτώματός... κότας κακάρισμα... επίφαση αρχαγγέλου... ή ηλιθονιού παραφορά στην μυστική "ανομία" της Άνοιξης... μιας ανοιξης αιμιάς λουλουδιασμένης... που έσβυσαν οι ανθοί της εκεί που έβγαζαν το κεφάλι στο φως... στο μαύρο φώς... τα χρόνια εκείνα λέμε... "ο άνθρωπος..." που πρώτα έπρεπε να σκεφθεί τί πάει να κάνει... πώς... και τί επίτηδες μπορεί να είχε η πράξη του... "η τρέλα" του αυτή... να με σηκώσει στον αέρα και να με κοπανήσει στο απέναντι ντουβάρει... οποία αναληγσία... χτηνωδία και υποκορεσμός αισθημάτων... μίσος για τη "νέα" ζωή των παιδιών... και γ'ω να μην μπόρω να φανταστώ τί άλλο έκρυβε η μαύρη του ψυχή... που τόλμησε να σβύσει: 'άνευ λόγου' μια ζωούλα με τρόπο απάνθρωπο... "εκπαιδευτικός" καλε... υποτίθεται... υποτίθεται... "πατήρ..." "προστάτης..." "δάσκαλος" ή και "φιλος..." "ταγός..." και ορκισμένος "διδάκτωρ" των οσίων και του εξανθρωπισμού... υπέρ των γόνων της Ελληνικής Πατρίδος, που είχαν την πολλαπλή του ανάγκη για κάθε είδος προστασίας που έπρεπε να μας παρέχει... τα χρόνια εκείνα λέμε... που αυτοκλιτώς πολλαπλασιάζονταν οι ευθύνες του... που έπρεπε να είχε υπερ - ανεπτυγμένη την συναίσθηση των ωρών... το νόημα των κινδύνων... με άγρυπνο το μάτι του "προς κάθε κατεύθυνση..." μην πάρουμε όλοι μαζί την κάτω βολτα... και σύσσωμοι χαθούμε από προσώπου γής... για το παραμικρό...

Πού βλέπεις το αντίθετο αναγνώστη μου...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

ρες... "Ο Κωστάκης..." δεν είναι μαζί τους... Είναι στο "Έλενα Δημητρίου" και δεν ξέρουν αν ζήσει... ή αν θα πεθάνει... Ο Θωμαϊκής... κλαίει γοερά... και ο Πλάτων επίσης... Ο Γιώργος κι

"Βαθμοί" επιπλήξω, δόξα τω Θεώ υπάρχουν ... όταν "ατακτεί" ένα παιδί... επειδή ενόχλησε άλλο παιδί... με μια ελαφριά κλωστή κάτω απ' το θρανίο... ή σπάζοντας κάποιο τζάμι... ή... κλέβοντας τη γομολάστιχα ενός άλλου...

Εσύ "κύριε" Στεργιόπουλε... έπρεπε να πεθάνεις την ίδια ώρα που πέθαινα εγώ... ή ν' αυτοκτονήσεις στη θέα της πράξης σου... κλέφτονας απ' τον δεύτερο όροφο με το κεφάλι στην αυλή του σχολείου... να πώ... δικαιώσες την πράξη σου αυτή... να πώ μετάνιωσες για το έγκλημα που διέπραξες... να πώ... υπάρχει ελπίδα να υπάρξω και στο μέλλον ως άνθρωπος... και μόνον ως άνθρωπος αλλά πού... σε ποια ζούγκλα ζωής, και μαθητείας ποιάς "κύριε" Στεργιόπουλε... της δικής σου; Όχι δά... Πολύ αργότερα... θα διαβάσω τα πονήματα του μέγα παιδαγωγού Pestalotsi, και η κρίση μου βαρβαρε των βαρβάρων... δεν θα σ' έχει αποκαταστήσει ακόμα στην καρδιά μου στο πνεύμα μου... Δεν θα σου καταλογίσω κανένα ελαφρυντικό... και θα σε στείλω στο διάλο για πολλοστή φορά μαζί με τα χρόνια μου τα παιδικά που πρόλαβες εσύ να τα στείλεις στον δικό σου διάλο... Ο δικός σου διάβολος... που θρέφεται μόνο με πεταλούδες της Ανοιξέως... και κρέας μικρών παιδιών σαν του ελόγου μου...

Του Κωστάκη Λούστα

Στον αγύριστο θα σε στείλω... και θα διαφυλάξω στο βάθος της ψυχής μου εκείνες τις ώρες τις λιγιστές... των παιχνιδιών τις ώρες... τις συνομιλίες που είχα με τους αιμαθητές μου αναλύοντας στο πόδι και προχειρώς, αδέξια λόγω ηλικίας τ' απόκρυφα της ζωής τα παντοτεινά και τα αιώνια... εκείνα που θαλαπυρούν και αναπτύσσουν τη νέα ζωή με τους μαγικούς τους τρόπους... τη ζωή που δεν φαίνεται με το μάτι... με τις ατελείωτες και καταδιωγμένες εμμονές της!... τις μέγιστες... Θα πιάς στο αγύριστο υποχρεω της ζωής... αχρείε και επικίνδυνο ανθρωποειδές υποκειμένο... και όταν περάσουν τα χρόνια και πάρει η κάθε αλήθεια τη θέση που της αξίζει... εσύ, θα είσαι ο λιποτάκτης... και ο δοσίλογος... ο υπόλογος και ο κυρίως ένοχος της παραξηγημένης από σε αποστολής σου... η πιο μαύρη κηλίδα στο παρθένο ταμπλό της μνήμης μου... Θα είσαι ο ξεγάνωτος τενεκές στη μνήμη εκείνων που σου εμπιστεύτηκαν ένα θεάρεστο έργο να επιτελέσεις... αλλά θα έχουν πεθάνει χωρίς να μάθουν πότε την μεγάλη προδοσία που τους έκανες... εσύ, ο επίορκος... ο καθυβρίζων τα όσια και τα ιερά της ψυχής μας... εσύ ο περιγελος... που ξεγέλασες τους δασκάλους σου χωρίς αιώς και περίσκεψη καμιά...

Ας μη αναπάψει ο Θεός την ψυχή σου... διαλύοντάς την ως κονιορτό... στους πέντε ανέμους...

Σκυμμένα τώρα τα παιδιά, με το βλέμμα τοίκαρφωμένο σε μια γρατζουνιά του θρανίου... θα παρακολουθήσουν "το μάθημα της ημέρας...". Η φωνή της δασκάλας τους... δεν φτάνει πλέον σ' αυτά τους... και τα μολύβια θα πέσουν στο πάτωμα, ακίνητα για πολλές μέ-

ο Βασλάκης... Καθισμένοι στις άκρες του θρανίου... αφήνουν ένα μεγάλο κενό ανάμεσά τους... Είναι η θέση μου... και η σάκα μου κάπου στο σπίτι ξεχασμένη... θα πάρει καιρό να την αγγίξω πάλι με τα χέρια μου... να την ανοίξω... να την ξανακλείσω... ν' ακούσω το τρυφερό "τάκ" στο κλείσιμό της... Να την πάρω ύστερα κωμαρωτός στον ώμο... και μεσ' τον καινούργιο χιονιά... να ξαναπάω σχολείο... κρατώντας στα παγωμένα μου χέρια τα δύο ξύλα που θα τ' ακουμπίσω πλάι στη σόμπα... να ζεσταθούμε... να μπορέσουν τα μικρά μας χεράκια να ξαναπαίσουν το μολύβι... τη σβύστρα... τις κιμωλίες τον πίνακα με τις ωραίες λευκές μουντζούρες μας... τον κρεμασμένο σπόγγο στο καρφί δεξιά... με τον ατελείωτο σπάγγο...

Ψηλά, και πλάι στην εικόνα του Χριστού... ο Θόδωρος Κολοκοτρώνης... με την τεράστια περικεφαλαία... και το μουστάκι που σηματοδύει αριστερά - δεξιά όλον τον κόσμο... θέλοντας να τον συντρίψει... να τον καρφώσει και να αιματωθεί... τέτοιος που είναι... Κοιτάει ευθεία εμπρός... σα να κοιτάει μόνο εμένα... "Ανδρώσου γρήγορα..." μου λέει η ματιά του... "εγώ είμ' εδώ... και μη φοβάσαι Χάρο..." "Φοβήθηκα ποτές εγώ;" ... Το ίδιο θα πουν και όλοι οι ήρωες του '21, που έχουν κρεμασεί για μας... στο κάτω σαλόνι... Ανδρούτσος... Μπουμπουλίνα... ο Παλαών Πατρών... και 'κείνος ο "τρέλος" που τον πυροδ' αναμμένο, ο Κανάρης... κατω απ' την τουρκική ναυαρχίδα!... Τι να φοβηθώ εγώ... Αστειεύεσαι...

Τον άλλον χρόνο... θα'ρθει η 25η Μαρτίου... και γώ... ντυμένος σολιάς... θα κρατήσω τη Σημαία του Σχολείου στην παρέλαση!... Παραστάτης θα έχω την Λίνα την Γκίκα... και την Άννη την Δοσίου... Θα κάνω "κεφαλή δεξιά..." που θα χαλάσει ο τόπος... "Κοίτα καμάρι ο μικρός!" θα πει ο κύριος Νομάχης που θα περάσω δίπλα του... Φαντάσου στον πόλεμο... Τι θαύματα θα κάνω... γιατί εγώ... μόνο θαύματα μπορώ να κάνω... δεν ξέρω τίποτε άλλο... Δεν έμαθα τίποτα άλλο... Ξεροντας ότι μόνο "θαύματα" περιμένει από μας το θαύμα της ζωής... και της Ελληνικής Πατρίδος!... "κύριε" Στεργιόπουλε... (εντός και εκτός εισαγωγικών το κυριε...)

Kostas Lousta

Θεσ/κη 21-1-2001

Υ.Γ. Όποιος ξεχνάει
αδικεί τη ζωή...

